

РЕШЕНИЕ

№ 21600

гр. София, 29.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6630** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3, във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. А., гражданин на С., против Решение № 6904/12.06.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи, че обжалваното решение било незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Поради това се иска да се отмени оспореното решение на Председателя на ДАБ при МС, ведно със законните последици от това.

Ответникът по жалбата – Председател на ДАБ при МС, чрез процесуалния представител – юрисконсулт Х., счита, че тя е неоснователна, като излага подробни съображения за това в писмени бележки, поради което моли да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което предлага да бъде потвърдено.

От фактическа страна.

Жалбоподателят М. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх.

№ ОК-13- 1569/21.09.2023 г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). С решение № 21434/13.12.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ-МС е прекратено производството за предоставяне на международна закрила на М. А. А.. Гражданинът на С. е подал молба за възобновяване на производство по молбата му за международна закрила с рег. № 14864/22.03.2024 г. С чужденеца е проведено интервю с рег. № 14864/15.04.2024 г. по време на което заявява, че е напуснал С. нелегално през месец юли 2023 г. за Турция, където е останал около два месеца. На българска територия влиза незаконно през месец септември 2023 г. Твърди, че в Турция са му били снети пръстови отпечатьци, но не е подал молба за закрила там. Казва, че не е поискал закрила от турската държава, защото властите връщат млади сирийски момчета обратно в С.. Казва, че ако го бяха върнали в С. е щяло да се наложи да служи в армията. По време на проведеното с него интервю през месец април 2024 г. гражданинът на С. разказва, че в Турция се намират родителите му. Добавя също, че в Турция има седем братя и една сестра. За родителите си разказва, че те са регистрирани пред турските власти и имат турски документи. Допълва, че братята му работят в Турция. Чужденецът заявява, че като документ за самоличност има само част от разписка за получаване на лична карта в С.. Към датата на решението не е представил документи за самоличност. Молителят е мотивирал молбата си за международна закрила с проблеми, свързани с войната в С.. Казва, че е живял в [населено място], където няма сигурност и човешкият живот е застрашен всеки ден. Казва, че положението е много объркано в страната му, че няма сигурност, образование и работа. Казва, че е напуснал и заради лошите условия на живот в държавата му по произход. Допълва, че има брат инвалид, който е пострадал още в ранна детска възраст и той е трябвало да работи за да се грижи за брат си. В допълнение казва, че ако се върне в страната си по произход ще бъде мобилизиран в армията, а той не, желае да участва във войната. В края на интервюто от месец април 2024 г. добавя, че е желаел да замине за Европа, но след като е бил задържан на българска територия е бил принуден да остане в Република България. Молителят не заявява да е имал проблем с властите в С.. Декларира, че не е имал проблем основан на етническа принадлежност и религия. Декларира, че не бил арестуван и осъждан в страната си по произход.

Административния орган, след като е анализирал в оспореното решение така установените факти и обстоятелства е приел, че за М. А. А. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, както и хуманитарен статут. Поради това е издадено оспореното в настоящото производство решение с което са му отказани.

Правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това по чл. 84, ал. 3 ЗУБ и срещу годен за обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима. На следващо място, тя е редовна, тъй като отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 АПК.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна поради следните съображения:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентния орган, а именно Председател на ДАБ при МС, който съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ има

законоустановено правомощие да отказва международна закрила в Република България.

Същият се е произнесъл в изискуемата писмена форма, като Решение № 6904/12.06.2024 г. съдържа фактически и правни основания за издаването му. В тази връзка е уместно да се отбележи, че административният орган е изложил поотделно съображения защо приема, че на жалбоподателя не следва да бъде предоставен нито статут на бежанец, нито хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдил както сочените от чужденеца данни в бежанската му история, така и обстановката в страната му на произход и в страната, в която продължително време е пребивавал - С., респ. Турция. Обективирани в решението му мотиви са подробни, ясни и кореспондиращи на приложените правни норми, и дават възможност на лицето да разбере защо му се отказва международна закрила.

Съдът не констатира при издаване на оспореното решение да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От приетите по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, събрани редовно в производството пред административния орган, се установява, че производството по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ е образувано с регистрирането на А. като чужденец по подадена от него молба за международна закрила. Същият е регистриран в ДАБ при МС и е информиран писмено на разбираем за него език за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Спазено е и изискването на чл. 58, ал. 10 ЗУБ за изискване на писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност". На следващо място, установява се и че са проведени интервюта от компетентен интервюиращ орган, отразени в нарочни протоколи, преведени на интервюираното лице от преводач на разбираем за него арабски език и подписани от всички участници. В законоустановените срокове интервюиращият орган обективно и безпристрастно е изготвил становище, представено на Председателя на ДАБ при МС, който от своя страна в съответствие с чл. 73 ЗУБ също обективно и безпристрастно е разгледал молбата, като първо е извършил преценка за предоставяне на статут на бежанец, а след това и преценка за предоставяне на хуманитарен статут, обективирани в процесното Решение № 6904/12.06.2024 г. От съдържанието му не се установява административният орган да е пропуснал да изследва заявените от молителя факти от бежанската му история, свързани с неговото лично положение. Напротив, всички те, както и ситуацията в държавата му по произход, са подробно обсъдени и анализирани.

Според настоящия състав оспореното решение не противоречи на материалноправни разпоредби на закона и е в съответствие с неговата цел.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или

психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Нещо повече, изрично е заявил, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход - С., нито в страната, в която е живял през последните няколко години – Турция. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е общата обстановка на несигурност в страната заради войната. Макар и административният орган да е приел за достоверни тези страхове, правилен е изводът, че те не са продиктувани от реални действия от страна на сирийската армия и власт. В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини, и в С.. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането на М. А. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Това е така, защото в настоящата хипотеза не се твърди, а и не се установява от събраните по делото доказателства, в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, а тава е сериозна индиция, че няма да понесе такива посегателства и при завръщането си там. От друга страна, липсват твърдения и данни за наличието на обстоятелствата, предвидени в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ. Накрая административният орган е извършил правилна преценка и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, които са приложими при по-обща опасност, а именно тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Същите са формулирани като условия за предоставяне на субсидиарна закрила и в чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или

лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно задължителното му тълкуване с Решение от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 на СЕС съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Т. съществуване може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Тази концепция за "пълзящата скала" кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧОС, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

В съответствие с информацията относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийска арабска република, съдържаща се в представената по делото справка вх. № ЦУ2017/27.09.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС, административният орган е приел, че поради наличието на вътрешен въоръжен конфликт в държавата си по произход С., не може да се очаква молителят да се установи в друга нейна част, където да ползва трайна и ефективна закрила. Същевременно е взет предвид фактът, след преценка на сигурността на територията на държавата Турция, че са налице всички кумулативно изискуеми от разпоредбата на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ предпоставки тя да се приеме за трета сигурна държава по отношение на А.. Настоящият съдебен състав намира, че този извод на административния орган е правилен и съответен на събраните по делото доказателства.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата на А. е неоснователна, респ. обжалваното от него решение е законосъобразно, поради което направеното оспорване следва да бъде отхвърлено.

Страните по делото не претендират разноски, поради което и с оглед разпоредбата на чл. 92 ЗУБ съдът не следва да се произнася по тяхната дължимост в настоящото производство.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., гражданин на С., против Решение № 6904/12.06.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.